

VELKÁ postava současné české opery je Andrea Kalivodová. Pro roli Carmen jako by se narodila.

” Libuji si ve svobodě, nekonvenčnosti. Dělá mi dobře zaujmout muže a pak mu ukázat, že ho nechci. Žiju jako Carmen. “

Při potlesku zažívám rozkoš

GEORGES BIZET složil operu *Carmen* pro Andreu Kalivodovou – napadne mnohého návštěvníka Státní opery v Praze...

Když ANDREA KALIVODOVÁ dozpívá Carmen, publikum šílí. A ti, co na ni zavítali do divadla spíše omylem, si rázem operu už navždycky zamilují...

Carmen je živočišná ženská, která se nechce dát spoutat. Libuje si ve svobodě, nekonvenčnosti, chce žít podle sebe. S chutí ukáže chlapevi, který o ni stojí, že ho nechce. A přesně taková je podle svých vlastních slov mezzosopranistka **Andrea Kalivodová** (29), v současné době naše nejúspěšnější představitelka Carmen ze stejnojmenné opery. Dvě ženy - jedna smyšlená, druhá skutečná - splynuly...

Andrejka šla v patnácti studovat konzervatoř s tím, že bude zpěvačkou pop-music a snila si o tom, jak bude zpívat *Holky z naší školky*. Průlom nastal, když na konci prvního ročníku slyšela *Carmen*. „Ta hudba byla naprosto magická. Okouzila mě. A tehdy jsem si uvědomila, že chci zpívat Carmen. Být Carmen,“ vzpomíná dnes pěvkyně.

Cesta k této postavě však byla trnitá. Již při studiu HAMU v Praze začala Andrea hostovat v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě. „Dali

mě bydlet do místní ubytovny. Když jsem tam vešla, zažila jsem šok. Do života hýčkané operní divy to mělo hodně daleko.“ Andreu v její cestě vzhůru však nic nezastravilo. Dnes je již pátým rokem sólistkou Státní opery v Praze a od jara loňského roku přivádí publikum k extázi právě v *Carmen*.

„*Carmen* je ráj i peklo,“ říká Andrea, „ráj proto, že krásnější opera snad neexistuje. Má geniální hudbu, strhující příběh. Uteču při ní do jiného světa, do jiného kraje, jiné doby, žiju jiný život. A peklo? Ano, i taková ta opera je. Nic neodpouští. Když jsem nemocná, nepomůže mi žádný playback. Nepomůže mi nikdo a nic. Ale když pak slyším potlesk, nic ne-

bolí. Když mě publikum odmění ovacemi ve stoje, cítím rozkoš, tu pravou - rozkoš duše a těla zároveň...“

Když má Andrea večer zpívat Carmen, žije tou rolí už od rána - tedy od 10 hodin, kdy vstává. Bytem se line opera z CD (má jich přes čtyřicet přivezených z celého světa), téměř hodinu se rozezpívává - od brumenda přes piano, mezzoforte. Pak si opakuje několikrát za sebou komplikované partie. „Také musím cvičit, běhat. Fyzická je pro operní zpěvačku strašně důležitá. Odpoledne zkouším, mám koreptice, různé společenské povinnosti. Kolem páté už jdu do divadla. Nejen se opět rozezpívám, ale pozvolna vstoupit do jiného světa, do dívky jménem Carmen se převtělit.“

A právě s nastudováním této opery koncem října odlétá Andrea do světa. S malou přestávkou na vánoce doma v Praze bude se svou osudovou rolí brázdit Latinskou Ameriku, zvláště Brazílii, v Evropě pak Francii a Španělsko.

„Kartářka mi řekla, že mám jedno boží oko vedle druhého. A to znamená, že mám před sebou velkou budoucnost. Uvěřila jsem jí. Jenže si taky moc dobře uvědomuju, že na velkou budoucnost musím na sobě denně tvrdě pracovat, naslouchat kritice a dobře míněným radám.“

VLADIMÍRA LITMANOVA

Při Carmen uteču do jiného světa a jiné doby.

ONDŘEJ KEPKA, režisér, miluje Andreu už roky. Rád by se ženil, jeho maminka - herečka Gabriela Vránová, se nemůže dočkat vnoučátka. Andrea je však příliš ponořená do své práce.